

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Ode til Kæmmereer V. Harbon, 1817

Citation: Baggesen, Jens: "Ode til Kæmmereer V. Harbon, 1817", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 2. Samling, 1809-1823. - 1894*, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 207. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen03tom-shoot-workid56820/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: *Riimbreve og poetiske Epistler. 2. Samling, 1809-1823. - 1894*

Ode til Kæmmerer v. Harbou.

(Med tilbagefendt Snuustobaksdaase.)

Tak, ædle Mand, som, selv til Hove
(Hvor faa kun holde, Mange love),
Meer holdt end loved mig! — Dog tys!
Giv ingen af de Smaa deroppe
Paa Høfighedsparnasets Toppe
Om Parenthesen mindste Nys —

Den blive mellem os! mens Takken,
Jeg her dig synger for Tobakken,
Du gav mig med din Daase der,
Du frit blandt dem, og mange flere,
Privat kan lade cirkulere,
Nu, jeg har publicert den her!

Uf ægte patriotisk Glæde
Jeg næsten færdig er at græde,
Mens Pennen gaar af Fryd i Staa —
Jeg drømmer kun om Held for Landet,
Og glemmer næsten alt det andet —
Jeg strax skal sige dig, hvi saa:

De Danstes Handlinger af Malling
Har, fra jeg var en lille Snalling,
fortryllet og forundret mig

Som i vor Tid fast uden Ege —
Nu veed jeg ei hvad jeg skal sige,
Ved Tanken blot paa den af dig.

Den Handling: mig i Næfens Vaande,
Da jeg var uden Liv og Aande
Der, hvor jeg gad havt idel Aand,
Med al din Forraad at forstrække,
Ved hele Daafen mig at række,
Endog i Løn, med egen Haand —

Om den — blandt dem, som nu er Mode,
Bør til de store eller gode
Henseres, eller begge to?
Den Ting moralff at undersøge
(Da man med saadant et bør spøge)
Jeg lær til bedre Tid heroe —

Men stor — men god — men begge, Kærel
Hver afgjort dydig Daad i Ære,
Mig kan sig ingen ædel Hu
Meer stor og god i Stjernerig vise —
Den giær mig Aand, der giær mig Priise
Og, ædle Mand, det gjorde du!

Derfor skal ogsaa til dig drage
Med Daafen, atter fyldt, tilbage
Min Taks bevingede Merkur,
Og smukt sin runde Hat dig svinge,
Ved Hilsenen fra mig at bringe,
Med al en Hoffafays Kultur.

Han var saa god — for dig at sige
Min Tak — fra sit Olymp at stige
Til mit Broelæggerstræde ned;

„Thi“, led hans Ord, „med hvad der sendes
„Til det Palais — til Hans og Hendes —
„Ber følge lidt Deltalighed!“

Han selv dikterer, hvad jeg skriver —
Og du formoder let, hans Jær
for, som et Bud, at fiene mig
(Da Guder ellers affyde Præsten)
Meer gælder Prindsen og Prindsessen,
Min gode Ven, end mig og dig.

Tak altsaa, Tak, forbi mit Øie
Deroppe saae det Ædle, Høie,
Det Skønne, Store, taagefrit.
Der fuldt sig ei det aabenbarer
Med alle Solens Straaler, klarer
En Prits imellem det ei lidt —

Tak for, at der jeg uden Brille
fra Maanen Solen kunde stille:
fra Psyche selv Amalia —
fra Billedet Originalen —
Og fra hver anden Glands i Salen
Den, som direkte kom himmelstra —

Tak for, at Nektaren mig smagte,
Som om mig Hebe selv den bragte —
for selv Ambrosien hav Tak!
Thi hvad er Diin, hvor skien den straalere,
Og Ananas i gyldne Skaaler
for den, der savner sin Tobak?

Tak for, at der, hvor intet Lune
Og blot et Dieblif gad blune,
Mit ikke ganske faldt i Slum!

Taf for, at det, hvor jeg gad være
Petrark, om mueligt, og Voltaire,
Jeg ei var døv, og stum, og dum!

Taf — uden meer høvinget Snakken —
Taf, beste Harbou! for Tobakken!
For tusind Støvgran tusind Taf!
Taf for hvert Stænk af Mand, som gjorde
Mig mindre fedtsom over Borde!
Taf, nok engang, for din Tobak!

En Lovsang jeg derfor dig loved —
Gid, som Tobakken selv mig hoved,
Den ogsaa kunde høre dig!
Den er kun ligefrem den danske —
Din var ei heller af den spanske
Til Lykke just — det træster mig.

Er denne Lovsang just ei Måge
Til dem paa større Høitidsdage,
Til disse Thor- og Tordenstrald,
Som uden stort sig at genere,
Hvor Kæmper selv sig moderere,
Lår stundom gaae den store Skiald —

Er den og ei som den, vi hørte,
Da Lykken os tilbageførte
Hin stive, „stærke Kraftens Gnift“,
Der, „svingende sin Fardebue,
„Blev doppeit stor, i Regn, af flue,
„Der sammensøtedes med Ligt“ —

Er den og ei som Verste-Viisen,
Der nylig ærtes i Uvisen,
Kort: er den ikke „stærk og frie“ —

Har den ei „baade Sværd og Hammer“,
Som Thor i Kunstens ny Ruffkammer —
Er der lidt Mæening dog deri.

Er alle Toner i min Ode
Just hverken store eller gode,
Er Sangen selv dog ei forslidt —
O! maatte den en Lighed have
Med den af dig mig rafte Gave,
Ded med hver Priis at pirre Lid!
